Hồi thứ hai mươi bảy
Thuốc tiên cứu sống Thần Võ
Phép mầu bắt được Tôn Long

Nói về Cao Kim Định đi dạo hoa viên chơi, nghe quân nói chuyện việc đi cống lễ chuộc tội bèn trở vào kêu Mai Hương mà hỏi, Mai Hương bèn thuật hết các việc đầu đuôi, Cao Kim định nghe rõ mấy lời, liền bước ra Tụ Nghĩa Đường xem lại. Cao Khôi thấy con gái mình ra chốn ấy, thì hỏi rằng:

– Con vả chăng là phận nữ lưu sao không ở chốn thâm khê, lại tới chỗ này làm chi vậy?

Cao tiểu thơ nghe cha mình quở, bèn cúi đầu thuật lại các lời của Mai Hương nói cho Cao Khôi nghe, Cao Khôi lúc ấy rơi lụy nói rằng:

– Cha nay tuổi hơn sáu chục, có cầm thương lên ngựa được đâu, mấy anh em con đã bị bắt hết rồi, trong trại chẳng còn một viên dõng tướng, nên cha phải nghe theo lời Quân sư, đem lễ vật dâng cho người ta, mà thú tội để chuộc mạng mấy anh con về.

Cao tiểu thơ thưa:

– Xin cha chớ có phiền muộn mà hao tổn tinh thần, để con đem thuốc linh đan vào cứu anh con và con quyết phen này ra trận, bắt cho được cừu nhân mà trả thù cho huynh trưởng.

Nói rồi cha con dẫn vào hậu dinh, Kim Định lấy thuốc tiên cho Thần Võ uống vào tức thì khoẻ mạnh. Lúc này Tôn Long dẫn chúng tướng đến dưới núi, cũng đã hơn nửa ngày, mà chẳng thấy ai ra binh đối địch, bèn kêu quân lâu la giữ cửa trại mà nói rằng:

– Bây hãy vào nói lại cùng chủ trại bay hay, nếu hết người xuất trận nữa, thì xuống đầu hàng, bằng không vâng lời, thì ta sẽ bắn hỏa pháo vào đốt dinh trại tiêu tan ra tro bụi.

Quân lâu la nghe nói vậy bèn đem những lời ấy vào báo lại cho Coa Khôi hay. Cao Kim định nghe các lời xốc ý, thì cả giận, liền hỏi cha mình rằng:

– Thưa cha, chẳng hay nước Yên dõng lực dường nào? Mà dám khi người như vậy? Chớ như con, đã từng học đạo với Cửu Thiên, lão thục pháp sai thần khiến quỷ, mà còn chẳng dám khi ai, huống chi là tướng ấy ra thể nào? Vậy xin phụ thân cùng huynh trưởng

an dưỡng thân rồng, để mặc con dẫn binh xuống núi, nguyện bắt cho được người tướng thiếu niên đó mà báo cừu mới đã giận.

Nói rồi, liền trở lại hương phòng, lấy đổ bảo bối, cầm đao lên ngựa, khiến phát ba tiếng pháo, rồi kéo rốc bọn lâu la xuống núi. Khi Cao Kim Định xuống gần tới trận, thấy vọi xa, có một tướng vừa chạn mình, môi son mặt trắng, chẳng khác chi người ở Bồng lai. Kim Định lúc này, mắt nhìn sửng sốt, bụng nghĩ bồi hồi! Sực nhớ lại chuyện xưa thầy có dặn:

– Năm nay tháng nầy có gã Tôn Long đi ngang qua núi đây, người ấy là lương duyên dạy phải thành thân cùng người, mà hiệp lực phạt Tề, để lập công với nước.

Thầy lại có nói nữa rằng:

– Đến sau mình sinh được một trai, đặt hiệu là Tôn Yên, nối dòng cho Tôn Võ Tử, chừng ấy lại được làm vua, thì cả đời mình thân được ấm. Lời thầy dặn đã rõ ràng, oán thù mà thành ân ái.

Khi Cao tiểu thơ còn đương nghĩ suy, thì Tôn Long đã giục ngựa tới trước ngó thấy có một viên nữ tướng, mày liễu má đào, hoa nhường nguyệt thẹn, mình mặc giáp hồng, bào lục, mão phụng, hài oanh, ví như Tiên nữ lâm phàm, Thiên nga giáng thế. Tôn Long cũng ngó mãi không thôi. Kim Định xem thấy Tôn Long ngó sững thì có ý thẹn, bèn kêu hỏi rằng:

– Tướng quân kia, tên họ là chi? Xin hãy nói thật cho thiếp tường tôn tính.

Tôn Long đáp:

– Ta thật họ Tôn tên Long, con Phò Mã Tôn Tháo, cháu ngoại của vua Yên vương Khoái phụng mạng đi phạt Tề, chức làm tiên phong.

Kim Định nghe nói rõ, mừng thầm, cười ngỏn ngoẻn kêu mà nói rằng:

– Bớ tướng quân ôi! Ta chẳng phải là người nào, vẫn thật con gái của Cao Khôi, tên là Cao Kim Định, thôi thôi, xếp giáo đứng xê lại đây, ta nói nho nhỏ mà nghe. Ta đã vâng lời sư phụ, ở đây đợi đó cũng lâu ngày rồi, người có dặn ta rằng: Chờ chừng nào cho Công tử đi ngang qua đây, khi ấy là vầy duyên cương lệ[9].

Khi nghe Kim Định nói các lời, thì hổ thẹn, nên nổi giận mắng rằng:

– Đồ tiện tỳ, không biết xấu, sao giữa đám ba quân dám buông lời trăng gió. Sách có chữ: Phụ mẫu chi mạng. Lại có câu: Mai chước chi ngôn, gái tơ sao đã sớm ngứa nghề, mong những điều trao duyên gởi phận.

Nói rồi vung thương tới đâm nhầu, tiểu thơ cũng đưa đao ra đỡ, hai bên đánh nhau có hơn trăm hiệp, mà chưa định hơn thua. Kim Định bèn nghĩ ra một kế, liền quất ngựa trá bại chạy dài. Tôn Long liền giục thúc đuổi theo, hai bên gần kề, Kim Định liền thò tay vào túi, lấy ra một món bảo bối, tên là Kỳ môn pháp, bèn ném trải ra nơi mặt đất.

---

[9] Nguyên Tôn Long vẫn là trai mới lớn lên, nên hay mắc cở

Tôn Long không biết là chi, cứ quất ngựa chạy a vào trong phép kỳ môn, tức thì hai mắt đổ hào quang, mịt mù không thấy đường sá nữa. Khi đó Kim Định thấy Tôn Long chớ Tôn Long không thấy Kim Định. Nếu nhằm tay tướng khác thì đã rơi đầu xuống đất, ngặt vì duyên nợ trời xui, nên phải kiếm mưu mỹ dụ.

Kim Định liền trở ngựa lại lấy dây ty cương bắt Tôn Long trói lại, rồi thu phép cất vào túi, tay vung bảo kiếm xốc lại gần kêu Tôn Long mà hỏi rằng:

– Oan gia kia! Muốn sống hay muốn chết?

Tôn Long hỏi lại:

– Làm sao gọi là sống, còn làm sao gọi là chết?

Kim Định đáp:

– Nếu người muốn chết thì ta cắt thủ cấp ngươi, đem về dân công cho cha ta, bằng ngươi muốn sống thì phải nghe theo lời ta kết duyên loan phụng.

Tôn Long đương khi túng thế nghe nói như vậy bèn nghĩ thầm rằng:

“Cha mình làm Nguyên soái, Mẹ lại con vua, còn giòng họ Tôn ta vẫn là cành vàng lá ngọc. Như nay ta kết duyên với một nàng con gái cường đồ, sao cho khỏi miệng đời đàm tiếu, còn như bây giờ không nghe lời nó, thì nó có đâu chịu tha ta, chi bằng tương kế tựu kế cho xuôi, rồi sẽ tìm phương thế khác”.

Nghĩ rồi, cười chúm chím đáp rằng:

– Cô nương ôi! Mạt tướng xin thuận tình, chẳng quên duyên giai cấu.

Kim Định nghe nói rất mừng, liền bổn thân bước lại mở trói cho Tôn Long. Tôn Long được thả rồi, sửa sang y giáp, lên ngựa vung thương cả kêu Kim Định mà nói rằng:

– Mầy dám đánh với tao cho biết tài cao thấp.

Kim Định nổi giận vung đao xốc tới, đao thương day trở, đánh hơn ba trăm hiệp nữa. Kim Định có ý khen thầm:

– Thật là con dòng nhà tướng.

Khen rồi lại tính:

– Nếu ta ra tài hạ gã, thì lỡ phận Oan Ương, thôi để kiếm thế bắt chàng coi còn nói sao nữa cho biết.

Tình rồi thò tay vào túi, lấy ra một sợi dây Khổn Tiên thằng quăng lên trên không, rồi kêu:

– Bớ chàng Tôn Long! Hãy coi bảo bối của ta.

Tôn Long nghe nói bảo bối thì ngước mặt ngó lên, thấy hào quang sáng giới, nhắm ngay đầu mình nhẩu xuống. Kim Định lấy tay chỉ ra, tức thì Tôn Long bị dây Khổn Tiên thằng trói lại. Khi ấy Kim Định cầm đao đến gần hỏi rằng:

– Chàng họ Tôn! Phen này ngươi chịu phục ta chưa?

Tôn Long đáp:

– Nàng ôi! Tôi thật cam phục lời nàng, xin đó rộng lòng mở trói.

Kim Định nói:

– Không được, lời ấy lấy chi làm bằng cớ, vậy phải thể thốt làm sao cho thật tình, ta mới chịu.

Tôn Long túng thế phải thề dối rằng:

– Ai mà dám nói gạt nàng nữa, thì bị ở tù một trăm ngày chẵn.

Kim Định buộc lời thề chắc chắn, bên thu phép mở trói cho Tôn Long. Tôn Long được thả rồi, cũng cứ làm theo như trước, cầm thương lên ngựa và mắng nhiếc om sòm. Kim Định cũng vung đao tới chém. Hai bên được chừng vài hiệp, Kim Định giả thua bỏ chạy. Tôn Long rượt theo nói rằng:

– Mi là đồ nữ lưu, có tài lực bao nhiêu mà dám khoe khoang thần võ, phen này ta quyết bắt cho được mi mới nghe.

Nói rồi quất ngựa rượt nà. Kim Định chạy được một đỗi xa rồi quay đầu lại, miệng niệm thần chú lâm râm, tay vung lia cây bảo kiếm rồi ném lên trên không và kêu chỉ Tôn Long mà nói rằng:

– Bớ Tôn Long! Ngươi thiết là đứa bạc tình, hãy coi cây bảo kiếm ta lấy đầu ngươi tức thì, cho biết mặt.

Tôn Long ngó lên xem thấy một làn lửa đỏ, nhắm ngay đầu mình gần muốn sa xuống. Tôn Long xem thấy thất kinh, nhảy xuống ngựa xá Kim Định mà năn nỉ. Kim Định thấy vậy liền thu bảo bối lại, rồi chỉ mặt Tôn Long nói:

– Phen này nữa là ba, chàng đã rõ tài cao thấp chưa? Sách có chữ: Lương duyên do túc đế, giai ngẫu tự nhiên thành, bởi ta vâng lời sư phụ dặn bảo ân cần, chớ chẳng phải như đồ chó điếm mèo đàng. Còn phần cha ta chiếm cứ chỗ này có hơn ba chục vạn hùng binh và mấy mươi viên dõng sĩ, lương thảo bạc vàng chẳng biết bao nhiêu, nếu chàng nghe theo lời thiếp, thì ta đồng hiệp lực phạt Tề chẳng là hay hơn, sao lại cứ gạt ta hoài, hay là đó muốn hồn về địa phủ hay sao?

Tôn Long nói rằng:

– Nàng ôi, số là nàng chưa rõ, để mạt tướng phân lại cho nàng nghe. Vốn ta chẳng loài cây cỏ, đỗ không biết chỗ ái ân, ngặt vì ta mà kết nghĩa với tặc nhân, chi cho khỏi tru di tam tộc. Ấy là duyên hương lửa chưa bén dây cầm sắt, sự tai ương đã mang táng âm ty, dầu cho tiểu thơ pháp lực chi chi, muốn cứu ta, cứu sao cho được?

Kim Định khi nghe Tôn Long tỏ tình tâm sự, thì chúm chím cười mà nói rằng:

– Vậy sao hồi giờ chàng không nói sớm, để thiếp tưởng là đứa bạc tình, thôi thôi, công tử hãy ngó non xanh, mà hẹn với đầu xanh, chỉ biển bạc mà nguyền cùng tóc bạc, một lời thề xin chàng thề cho chắc, muôn việc khó đó để mặc thiếp liệu toan.

Tôn Long nói:

– Trăn năm đành kết tóc, chữ đồng ấy ghi xương, sau dầu ai dạ phi thường, thì muôn tiễn thiên đao phân xẻ.

Kim Định thưa:

– Vậy thì để thiếp giả bứt công tử về dinh, để cho khỏi ngoại nhân nghi hoặc.

Nói rồi miệng niệm chân ngôn, giây phút ù ù gió thổi đến, làm cho thiên ám địa hôn, người chẳng nhìn nhau được, binh Yên đều vỡ tan chạy hết.